

втілювався відповідно до вимог австралійського суспільства, ґрунтуючись на принципах неперервності та міждисциплінарності, єдності науки й освіти.

4.6. ЕВОЛЮЦІЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ АВСТРАЛІЇ НАПРИКІНЦІ ХХ ст.

Австралійська економіка зазнала глибоких змін за останні два десятиліття ХХ ст., переходячи від індустріальної до постіндустріальної. Ця трансформація мала далекосяжні наслідки для економічної діяльності в Австралії й стала основою для еволюції національної економіки. В основі змін лежать три пов'язані чинники: глобалізація та її вплив на регіональну економіку Австралії; неолібералізм і управління регіонами; соціально-економічний аналіз регіонів, їхньої історії й перспектив розвитку.

Важливо зазначити, що австралійська економіка була суворо регульована й надійно захищена: ще в 1920-х рр. уряд Австралії запровадив «Тарифну раду», яка консультувала стосовно допомоги промисловості, а на практиці гарантувала, що «промисловість отримала захист, на який вона заслужила (і якого хотіла)» [173]. Високі показники захисту збереглись, і до кінця 1960-х рр. австралійське промислове виробництво мало найвищий рівень захисту в Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР), не враховуючи Нової Зеландії. Сільське господарство теж відчувало надійну підтримку з боку державного сектора за допомогою маркетингових механізмів, які забезпечували гарантії для фермерів та деяке пом'якшення впливу як міжнародної конкуренції, так і волатильності світових ринків.

Треба відзначити, що Австралія до початку 1970-х рр. була віддалена від світової економіки через державне регулювання та орієнтацію на політику національного економічного розвитку, відокремлену від понять продуктивності чи ефективності. З кінця 1960-х рр. деякі фахівці поставили під сумнів соціальні, економічні й бізнес-процеси управління економічною активністю

Австралії. Такі дослідники, як Д. Мессі, Ф. Стівелл, С. Форстер, Д. Харві прагнули осмислити «логіку» капіталізму та його роль у створенні нерівних регіонів. Зокрема, Стівелл показав, що промисловий капіталізм Австралії в післявоєнну епоху неминуче породжував просторову нерівність як наслідок нерівності в оплаті праці, диференційованого доступу до державних послуг і позицій в економіці. Це призвело до зростання напруженості між інтересами капіталу та робочої сили, яка, безсумнівно, сформувала економічний ландшафт Австралії [174].

В останні десятиліття ХХ ст. нові соціальні та економічні процеси змінювали конфігурацію регіонального розподілу економічної діяльності в національному масштабі. На це впливали економічна глобалізація та її наслідки, фінанси й мінливі стратегії бізнесу.

Рішення уряду Вітлема на початку 1970-х рр. знизити тарифи на вироблені товари ознаменувало початок політики змін. Значне дерегулювання економіки відбувалось у середині 1980-х рр. під керівництвом уряду Хоука-Кітінга з запровадженням плинного курсу австралійського долара, подальшим зниженням тарифів та широкомасштабною програмою мікроекономічних реформ. Системні наслідки глобалізації в цей період проявились у формуванні відкритішої економіки, а також впливу на деякі міста [175].

Дослідження змін в економічній діяльності Сіднея внаслідок інтернаціоналізації економіки показало, що у 1970–1985 рр. було втрачено 178 000 виробничих робочих місць, відбулися зміни в розподілі промислової діяльності у столичному регіоні та галузеві зрушення, бо галузі, пов'язані з торгівлею, занепали [176]. Водночас економіка Сіднея стала спрямованішою на послуги, зокрема роздрібні, але особливо – фінансові й ділові. Це підтвердило роль Сіднея в інтеграції Австралії до глобальної економіки, інтегративний та стимулювальний економічний ефект у секторі інформаційних технологій [177].

Економічні перетворення та реакція на економічну глобалізацію в Сіднеї були своєрідні порівняно з іншими регіонами Австралії, бо він став лідером у

наданні фінансових послуг і точкою взаємодії між багатьма частинами австралійської економіки й світовими фінансовими ринками. З іншого боку, зміни були характерні для тогочасної реструктуризації економіки: по всій країні, в регіонах та міських центрах перерозподілялись економічні функції та в багатьох випадках спостерігалися нове зростання й нова динаміка [178].

Економічна глобалізація звільнила нові рушійні сили в регіонах Австралії, з новим акцентом на туризмі та пов'язаній з ним інфраструктурі навіть у найвіддаленіших частинах Австралії. Деякі з цих драйверів призвели до появи нових глобально орієнтованих сільськогосподарських галузей – таких як виноробна промисловість та аквакультури – й змінили бізнес-моделі в багатьох галузях економіки, як у виробництві, так і в сфері послуг, котрі або переймали досвід, або інтегрувалися з міжнародними ланцюжками поставок [179].

На початку 1990-х рр. Австралія пережила новий розквіт, заснований на фінансіалізації економіки, де термін «фінансіалізація» стосується як зростання зайнятості в секторі фінансових послуг, так і впровадження фінансових інструментів управління в кожен сектор економіки та кожну частину виробництва [180]. Цей процес був частиною світового, й хоча ця зміна сприяла зростанню доходів міської еліти, натомість постраждали ті, хто живе в регіонах за межами великих міст і столиць. Доходи в сільських та передміських регіонах не встигали за столицями, а багато регіонів втратили робочі місця внаслідок приватизації державних підприємств.

Фінансова реструктуризація великих підприємств, таких як «ВНР Billiton» мала важливі наслідки для просторового розподілу економічної діяльності. Використання фінансіалізованої парадигми управління бізнесом дало можливість розірвати відносини між великими корпораціями й регіонами, а нові інвестиційні рішення стали шансом для розвитку. Наприклад, велике розширення на базі «ВНР Billiton» виробництва міді, золота, срібла та урану в Південній Австралії не супроводжувалося значним нарощуванням обробки корисних копалин. Планувалося, що продукцію експортуватимуть переважно як

сировину з переробкою за кордоном, щоб максимізувати прибуток на капітал [181].

Одними з результатів фінансіалізації економіки були реструктуризація та реконструкція центральних ділових районів CBD (CBDs Central Business Districts) у великі столичні центри, що також мало соціальні та просторові наслідки в 1990-х рр. Комерційна нерухомість, особливо офісні приміщення, відіграла важливу роль джерела зайнятості та посідала центральне місце в системі функціонального управління економіки [182]. Однак динаміка й функції офісної праці були неадекватні, з великим акцентом на більш «видимих» секторах, таких як виробництво, сільське господарство та видобуток корисних копалин. Риси зайнятості CBD докорінно змінилися за останні два десятиліття ХХ ст., що вплинуло на економічну діяльність і конфігурацію окремих офісних будівель та на структуру CBD загалом. У цей період зміцнювався зв'язок між різними видами бізнесу, особливо великими юридичними особами та постачальниками бізнес-послуг, що посилювало центральну роль CBD в Австралії, зокрема в центральному діловому районі Сіднея. Такі мережі були важливі для конкурентного функціонування підприємств та розширення простору для виробництва й споживання [183].

Проте не всі зміни у регіонах Австралії можна пояснити прямим впливом глобалізації. Аналізуючи регіональний розвиток країни, можна зробити висновок, що просторова централізація була однією з панівних рушійних сил змін усередині регіонів та поміж ними. Загалом сили економічної децентралізації, які працюють у США, але, можливо, меншою мірою в Європі, виявилися відносно слабкими в Австралії. Можливе пояснення відмінності від США полягає в тому, що Австралія має набагато меншу економіку та кількість населення, слабкі стимули до переїзду з великих міст, невелику кількість середніх міст, до яких можуть переїхати децентралізовані фірми, незначні відмінності в оплаті праці між регіонами й навіть населеними пунктами, а також недостатню кількість великих науково-дослідних інститутів, розміщених

за межами столиць штатів і Канберри, малу різноманітність привабливого внутрішнього середовища, централізованішу систему управління й порівняно бідніші транспортну та комунікаційну інфраструктури, ніж у США. Навіть туризм був зосереджений у великих столичних регіонах [184].

Отже, регіональна структура економіки Австралії залишається визначальним чинником, який впливає на майбутній розвиток країни.

Гірничодобувна промисловість була одним із секторів, що змінив просторову економіку Австралії. За останнє десятиліття ХХ ст. видобувна промисловість в Австралії була перетворена, і масштаби та темпи цих змін вплинули на народне господарство й докорінно переструктурували багато гірничодобувних регіонів. Інвестицій у регіон Пілбара в Західній Австралії у нове та розширене виробництво було достатньо, щоб викликати відновлення центрів, таких як Каррата, котрі перебудували якість і кількість їх житлового фонду, характер їх комерційної діяльності та якість середовища проживання. Гірничодобувні центри, такі як Калгурлі-Боулдер, Порт Хедленд, Роксбі-Даунс, Маунт-Айза стали одними з найкращих місць в Австралії щодо доходів домогосподарств та окремих осіб як у короткостроковій, так і в довгостроковій перспективі, а локальне процвітання породило нові форми економічної активності [185].

Швидке збільшення обсягів інвестицій у гірничодобувну промисловість Австралії з кінця ХХ ст. змінило економічний ландшафт з новим зосередженням на зростанні поза столицями, особливо в північній частині. Проте гірничодобувна розробка родовищ несе як негативні, так і позитивні наслідки. Вахтовий майнінг погіршує соціальний добробут громади, яка є джерелом робочої сили для гірничодобувних фірм. Хоча багато гірників живуть в одній із столиць, інші – в провінційних містах, які, можливо, перебувають під тиском унаслідок посухи, погіршення умов торгівлі чи реструктуризації галузі, а відсутність робітників із цих спільнот додатково тисне на їхні сім'ї та соціальні мережі й може призводити до занепаду спортивних клубів чи інших

соціальних спільнот. Майнінг-центри теж мають проблеми: в той час, як працівники гірничодобувної промисловості мають високі зарплати та здатні жити за тисячі кілометрів, мешканці гірничодобувних районів, задіяні у допоміжних або інших галузях, часто отримують набагато скромнішу заробітну плату та стикаються як з високими цінами на житло, так і з підвищеною вартістю життя [186].

Ресурсний бум в Австралії наприкінці ХХ ст. змінив економіку регіонів і в інший спосіб. Експерти зазначають, що економіка Австралії стала «двошвидкісною». За такої характеристики Австралія вирізнялася ресурсними регіонами, що швидко зростають, і промисловими й столичними центрами, що відстають. Регіональні показники в Австралії сильно варіювалися та віддзеркалювали процеси, пов'язані з наслідками «голландської хвороби». Термін «Голландська хвороба» був введений у 1980-х рр. для узагальнення впливу газового сектора, що зростав, на економіку Нідерландів. Швидке зростання газової галузі витіснило інші галузі економіки та зменшило їх конкурентоспроможність на міжнародному рівні. Сильний австралійський долар та вкладення нових інвестицій у гірничодобувну промисловість сприяли скороченню зайнятості у виробництві та суміжних галузях. Навіть поява нових робочих місць принесла користь небагатьом мешканцям країни, і більшість посад заповнили іммігранти [187].

Глобалізація і, як наслідок, посилення конкуренції з боку зарубіжних виробників докорінно змінили просторову економіку Австралії, що створило проблеми для деяких регіонів, і водночас – нові можливості для інших. Зміни відбулись і всередині регіонів у контексті загального економічного та демографічного зростання. Отже, багатьом доводилося переміщатися між роботодавцями та галузями, а регіони мали зростати, щоб зберегти своє місце всередині національної економіки.

Реструктуризація економіки, її природа, причини та наслідки була постійним та важливим напрямом під час досліджень економічної системи

Австралії з середини 1960-х рр. донині. Основну увагу дослідники зосередили на розумінні причин виникнення нових галузей і на регіональних наслідках цього процесу та випадках можливої шкоди для промисловості й підприємств.

Аналіз рушійних сил та результатів промислової реструктуризації в Австралії у 1970-х – 1980-х рр. показав, що зміни у промисловому виробництві були результатом як національної економічної інтеграції, так і відкритості економіки для глобальної конкуренції. Багато в чому перший фактор був вагоміший, ніж другий, оскільки економіка зберегла багато структур та захисних механізмів, які існували з першої половини ХХ ст.

Економічні зміни на національному рівні спричинили зміну моделей зайнятості й зростання кількості населення зі значним зрушенням у бік міст «сонячного поясу» та великих центрів [188].

З середини 1970-х рр. зростання сектору послуг стало одним із основних драйверів розвитку багатьох регіонів, з розширенням фінансових та виробничих послуг змінювався економічний ландшафт великих міських районів, водночас деякі сільські поселення виграли від розширення комунальних послуг.

На характер змін в окремих галузях економіки Австралії також впливало переміщення виробництва деяких фірм за кордон. Цей підхід не відповідав історичному розвитку промислової політики в Австралії, що бере початок за часів Федерації. Нова промислова політика змінювала життя людей, що працювали на таких підприємствах, та скорочувала продуктивну потужність окремих регіонів [189].

Загалом усі галузі в Австралії зазнали певної реструктуризації, а місце їх розташування відіграло головну роль у пристосуванні. Реструктуризація призвела до занепаду неметропольних галузей, особливо провінційних міст, які постраждали від скорочення зайнятості в сільському господарстві, сфері послуг, що фінансувалися державним коштом, або у сировинних галузях. Багато регіональних спільнот опинились у глибокій кризі. Як наслідок, через втрату послуг або послуги низької якості, через дефіцит доступної освіти

населення, особливо молодь, часто залишало свої регіони. Цей рух за межі регіону мав серйозні наслідки для стійкості цих місць у тривалій перспективі. Критичні проблеми сільських громад Австралії включали втрату банків, шкіл, лікарень, підприємств роздрібної торгівлі та інших комерційних послуг. Стійкість багатьох місць перебувала під загрозою і ключем до здатності виживати була їхня забезпеченість п'ятьма капіталами: природним, людським, соціальним, громадським і виробничим [190]. У багатьох випадках сільська економіка виявилася неспроможною сприяти розвитку нових галузей або підвищувати рентабельність виробничих систем, що спричинило економічне падіння в цих регіонах. За відсутності інновацій або розвитку нових підприємств, перспективи багатьох регіонів і центрів виявилися похмурими. Хоча деякі дослідники припускали, що альтернативні моделі регіонального економічного розвитку можливі, масове поширення таких моделей було малоімовірним [191]. Існувала також загроза для довгострокового виживання спільноти «сільського центру» через потенційний вплив переходу фермерських закупівель від місцевих постачальників у великі регіональні центри чи столиці. Однак фермери здебільшого прагнули купувати на місці, там, де це можливо, щоб міста могли зберегти роздрібну торгівлю в кризові періоди й витрати місцевих фермерських господарств мали перевагу в тривалій перспективі. У цьому контексті почуття належності, через яке багато фермерів співчували своїм спільнотам і регіонам, мотивувало їх купувати товари та послуги якнайближче. Отже, майбутнє багатьох провінційних міст мало оптимістичніший вигляд, бо, в міру того, як фермери пристосовувалися до мінливих умов ведення бізнесу, те саме відбувалось і з сусідніми містами. Найближче місто залишалось важливим для селян. Тут вони спілкувалися з іншими, шукали та пропонували підтримку, створювали почуття належності й саму належність. Спільнота мала допомогти фермерам витримати суворі екологічні та економічні умови останнього десятиліття ХХ ст. [192].

Наприкінці 1990-х рр. зросли динаміка розвитку державного сектора і його роль у змінах соціально-економічного розвитку регіонів Австралії. У контексті цього необхідно проаналізувати неоліберальну політику уряду та її вплив на добробут. Неолібералізм може бути простим, але потужним інструментом, адже підтримує пріоритет концептуалізації та розробки державних програм на національному й міжнародному рівнях. У рамках цієї парадигми неолібералізм тлумачиться радше як тенденція, що набуває різних форм у різний час та в різних місцях [193]. Неоліберальна філософія проникла в промисловість, у сільське господарство й суттєво вплинула на стійкість багатьох сільськогосподарських підприємств. У той час, як великі сільськогосподарські підприємства виграли від лібералізації торгівлі та усунення регуляторних бар'єрів, низка секторів, у яких працювали дрібні виробники, зазнали підвищеного ризику, глобальної конкуренції та завищених цін на фактори виробництва, включаючи землю, воду й робочу силу [194].

Дослідження впливу неолібералізму на регіони призвело до наукових дебатів про управління регіонами, містами та громадами. За однією версією, неолібералізм розглядався як вакуум в управлінні місцями, коли центральний уряд знімає з себе відповідальність за добробут і розвиток вразливих місць, міст та громад. Розвиток нових структур управління, таких як агентства регіонального розвитку, дав урядам можливість наділити регіони певною автономією, зберігаючи необхідний контроль. Деякі дослідники вважали, що цей вплив схожий на «спроби врятувати корабель, що тоне, принаймні для багатьох частини регіональної Австралії» [195], і в ширшій перспективі включення суб'єктів спільноти в управління місцями не загрожує державі. Тим не менш, інші автори бачили в цьому позитивну тенденцію щодо еволюції управління в Австралії, стверджуючи, що вона пропонує перспективу створення більш соціально, економічно та екологічно стійких спільнот. Згідно з цією точкою зору, структури управління складаються з уряду, приватного

сектору і суб'єктів спільноти, котрі розглядаються як елементи нових, ефективніших структур управління місцями [196].

У 1990-ті рр. в регіональному розвитку відбувся «культурний поворот» з акцентом на соціальні, економічні та інституційні заходи, які підтримували розвиток певних місць [197]. Цей «культурний поворот» підтвердив важливу роль урядового управління у зростанні чи занепаді регіонів. Треба відзначити, що поява неолібералізму потребувала альтернативи попереднім механізмам управління регіонами та місцями. Відхід держави з багатьох сфер соціального й економічного життя – особливо на периферії – поставив новий акцент на розумінні та розвитку місцевого лідерства, соціального капіталу, творчості й інновацій. У певному сенсі ці нові об'єкти стали центрами розвитку, які залишаються, коли пряме втручання уряду стає неможливим.

Наприкінці ХХ ст. зростає роль творчості й творчого прошарку у визначенні економічного ландшафту країни. Американський економіст Річард Флорида опублікував книгу «Підйом креативного класу», де стверджував, що в мегаполісах з високою концентрацією високотехнологічних працівників, великою кількістю «богеми», що працює у творчих галузях, спостерігається вищий рівень зростання порівняно з центрами, де домінує звичайна робота синіх чи білих комірців. Він називав ці нові типи робітників «креативний клас» і стверджував, що міста й регіони потребують творчого середовища чи культури, щоб зростати. Дослідники, що вивчали розвиток регіонів Австралії, розглянули аргументи Р. Флориди та їх можливі наслідки для економічного зростання у країні. Так, А. Рейнні поставив під сумнів актуальність аналізу для невеликих громад Австралії [198], його побоювання підтримав П. Коллітс, який зазначив, що в позаметропольній Австралії слабо діють драйвери зростання Флориди [199]. Навпаки, Т. Соренсон підтримав акцент на творчості, але поставив під сумнів міське упередження, яке виявив у працях Р. Флориди, та зазначив, що сільські громади Австралії, як правило, дуже високо оцінюються щодо окремих параметрів креативності [200].

Природа, функціонування й походження соціального капіталу привернули значну увагу дослідників наприкінці ХХ та в перше десятиліття ХХІ ст. Хоча вважалося, що сільські громади матимуть вищий рівень соціального капіталу, ніж міські, М. Алстон стверджував, що саме взаємодія між суспільством та відповідними аспектами державної політики визначає розвиток соціального капіталу [201]. М. Тонтс прийшов до аналогічного погляду на взаємодію між соціальним капіталом і ширшими процесами соціальної та економічної реструктуризації, аналізуючи роль спорту в побудові соціального капіталу [202]. Він виявив, що в той час, як спорт будував і зміцнював соціальний капітал у містах Пшеничного поясу Західної Австралії, це могло бути руйнівним у містах, зачеплених втратою роботи й падінням доходів. Він дійшов висновку, що соціальний капітал «тендітний» і може нести як негативні, так і позитивні наслідки для членів спільноти, для деяких мешканців, потенційно виключених через расову належність, соціальний стан або просто неучасть у спорті. П. Смайле і Г. Хьюго також відзначили менш привабливі аспекти соціального капіталу в сільських громадах, але їх увага була спрямована на надлишковий об'єднувачий соціальний капітал, що породив місництво [203]. Більш позитивний приклад показали мешканці долини Гілберта (досліджено їх сайт), які були дуже активні в соціальному плані та повідомили про високий рівень волонтерської роботи. Було підраховано, що 2700 мешканців району відвідали 69 000 офіційних світських заходів за рік, хоча водночас вони визнали, що така присутність не є мірою глибини та впливу такого зв'язку, але сам масштаб соціальної взаємодії вказував на цей вплив.

Аналіз регіональної політики та регіонального розвитку важливий для розуміння динаміки соціально-економічних змін в Австралії наприкінці ХХ ст.

Регіональна політика в Австралії має довгу історію й була продуктом політичної агітації з боку «неметропольної» консервативної партії (спочатку це була Сільська партія, потім – Національна), які з 1960-х рр. просували політику децентралізації як стратегію збалансованого розвитку [199]. Авторитет

Національної партії за межами столиць був таким, що зазвичай «регіональну Австралію» прирівнювали до Австралії поза міською агломерацією. Внаслідок цього дана позиція стала неявним прийняттям того, що регіони існують за межами великих мегаполісних центрів, і те, що відбувається в межах мегаполісів, є важливим, але не регіональним. Вважалося, що регіональна політика охоплює лише регіони поза міською агломерацією, але в їх межах включає практично всі виміри соціального, економічного та екологічного добробуту. Деякі науковці [204] й політики [205] кинули виклик цьому підходу, що змусило шукати інший шлях вирішення регіональних проблем.

З 1970-х рр. уряд Австралії почав формувати й реалізовувати політику регіонального зростання, яка полягала в заохоченні зростання нових міст на тлі явного «перерозвитку» деяких столичних центрів [206]. Це потребувало визначення розміру, рис та структури інвестицій для запуску й підтримки економічного зростання на місцевому рівні та в сусідніх регіонах. Теорія «полюсів зростання» була, можливо, помилковою, «ніколи в історії економічної думки уряд не вкладав так багато грошей у фундамент теорії “полюсів зростання” і так заплутав її концепцію, як наприкінці 1960-х – на початку 1970-х років» [35]. Така плутанина заважала урядам розробити ефективну регіональну політику щодо нових децентралізованих міст. Це, в свою чергу, призвело до десятирічної перерви у втіленні регіональної політики на національному рівні та в багатьох штатах від середини 1970-х рр.

У 1980-х рр. з'явилися нові філософські течії, виникла парадигма регіонального розвитку, котра передбачала перехід від політики центрального уряду, зосередженої на «проблемних» ділянках, до політики, де уряди мали консультуватися зі співтовариством, аби сприяти соціально-економічному зростанню. Ця нова парадигма створила як можливості, так і потреби в дослідженнях регіональних умов та зростання. Новий акцент на зростанні, яке на місцевому рівні мало забезпечити людські та інші ресурси регіону, генерував

попит на нове розуміння як загальних процесів, так і специфічних місцевих умов [208].

Багато фахівців критично ставилися до парадигми розвитку, яка поклала тягар відповідальності на невеликі й часто погано забезпечені ресурсами громади, котрі беруть на себе відповідальність за керівництво змінами [209].

Регіональна політика в Австралії з середини 1970-х рр. була обмежена двоїстим ставленням центральних урядів. З одного боку, останні прагнули довести, що вони вирішують регіональні проблеми, а з іншого боку, вони, як і раніше, неохоче переспрямовували державне фінансування в регіони, які потребували допомоги. Отже, регіональній політиці в Австралії був притаманний «прагматичний інкременталізм» з обмеженою здатністю досягати суттєвих змін [210]. Надто часто уряди видавали звичайні секторальні витрати в регіональних спільнотах за інвестиції в регіональний розвиток, тож дії уряду для пожвавлення регіонів потребували набагато більшої участі державного сектора. Було запропоновано стратегію з 10 пунктів для заохочення зростання регіонів, яка включала як збільшення прямого державного фінансування, так і зміни у відносинах між регіонами, їх спільнотами та урядами [211]. Існувала необхідність у гнучкій політиці регіонального розвитку, яка змогла б отримати вигоду з можливостей у міру їх появи. Згідно з іншим підходом, необхідно було відійти від покладання на ринкові механізми й натомість запровадити національну міську та регіональну політику розвитку, яка розглянула би потреби виживання малих міст, тиск швидкого розвитку на тендітні місця та просторовий тиск розширення великих столиць [212]. Іншими словами, потрібно було взяти до уваги дію просторових факторів на регіональний розвиток. Вважалося, що така політика допоможе Австралії краще інтегрувати іммігрантів у міста й регіони та враховувати національні пріоритети в управлінні розвитком. Однак існували суттєві політичні та конституційні бар'єри для запровадження політики національного регіонального розвитку, і,

хоча лейбористські уряди К. Радда і Дж. Гіллард виступали за відновлення взаємодії з містами та регіонами, їхня політика й дії не були оформлені в рамках єдиної потужної національної стратегії.

Отже, спрямування і просторовий розподіл економічної діяльності в Австралії істотно змінилися протягом останніх десятиліть ХХ і на початку ХХІ ст. На ці процеси впливали глобалізація економіки Австралії; політика неолібералізму в регіональному контексті; формування й утілення національної регіональної політики. Зняття тарифів та інших бар'єрів на шляху інтеграції Австралії в світову економіку суттєво вплинуло на структуру економічної географії країни і прискорило зміни. На сьогодні сотні мільярдів доларів для розробки ресурсів або були затверджені, або перебувають на шляху до схвалення. Цей перехід до економіки, заснованої на корисних копалинах, демонструє інтеграцію економіки Австралії в глобальні виробничі системи й глобальні ринки, що триває у ХХІ ст.

4.7. МІЖНАРОДНА ТУРИСТИЧНА ІНДУСТРІЯ АВСТРАЛІЇ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Глобалізацію можна розглядати як чинник, котрий відкриває національні економіки та ринки та призводить до поживлення взаємодії між країнами. Одним із аспектів цього процесу є тимчасове переміщення людей з різноманітних країн і культур для відпочинку та ділових поїздок. Це в цілому впливає на регіональні ринки туризму й гостинності.

Індустрія туризму та гостинності об'єднує господарів і гостей з різних культур, з різними характеристиками, очікуваннями та цінностями. Щоб залишатися конкурентоспроможними на світовому ринку, галузь має відповідати очікуванням і потребам клієнтів. Таким чином, залишається важливе питання щодо того, наскільки добре підготовлена індустрія туризму й гостинності в Австралії, щоб упоратися з напливом людей та злиттям культур.